

38 pct., man har tilbage, og de andre ligger på 45.

Men det er ikke et regnestykke, der viser, hvad folk har i disponibel indkomst. Det er det ikke. Det er et regnestykke, der kun ser på, hvad folk har i løn, og hvad de betaler i skatter og afgifter, moms og vægtafgifter og alt muligt andet, men som overhovedet ikke ser på, hvad de får tilbage i kontante penge og i serviceydelse for de skatter, de betaler.

Og for at illustrere, hvor vanvittig denne beregningsmetode er til at bevise noget som helst, vil jeg bare sige, at hvis man tilfældigvis havde inddefineret børnefamilieydelsen som en negativ skat i stedet for en kontant udbetaling, ville tallet for Danmark ikke være 38 pct., men 45 for en industriarbejder med to børn – bare for at tage et enkelt eksempel.

Det turde være tilstrækkelig illustration af, at det faktisk har været dybt useriøst, at Folketinget har brugt en temmelig stor del af dagen til at diskutere tilstanden i kongeriget på baggrund af de her beregninger.

Man kan selvfølgelig ikke vurdere, hvad levestandarden er, og hvad man har ud af det, uden at se på, hvordan den samlede disponible indkomst ser ud. Det er ikke det, der regnes ud her, men man kan heller ikke gøre det, medmindre man ser på, hvad det er for nogle ydelser, man modtager og betaler over skatterne i stedet for at betale direkte ved leveringen.

Hvis man laver de rigtige regnestykker, må man nok sige, at danskerne har en levestandard – privat og offentlig – der ligger pænt og højt i det internationale billede.

Og så er jeg i øvrigt enig i hr. Melchior betragtninger, som jo nærmest gik ud på, at det kan være lidt særpræget, at en så elendig regnemetode anvendes som argument for noget som helst fra partier, under hvis regeringstid man kunne opstille nøjagtig de samme regnestykker, hvis man i øvrigt ville anvende en så elendig regnemetode.

Nok om det.

Jeg har noteret mig de forskellige meldinger, der har været, også om ønsket hos mange om at få afklaret forsvaret. Det er et ønske, regeringen helt og fuldt deler. Jeg har ikke rigtig kunnet forstå, at vi ikke allerede for nogle måneder siden har kunnet yde de mange ansatte i forsvaret den service, den håndsækning at give dem klarhed over, hvad deres vilkår var i de kommende fire år.

Jeg tror i virkeligheden, at det er langt mere værdifuldt for forsvaret, for dets ansatte, for kvaliteten af det, der vil blive gjort, at vi nu får den afklaring, end at det fortsat skal være en diskussion om nogle få hundrede millioner kroner yderligere oveni, som jeg forstår at oppositionen lægger så meget vægt på.

Jeg har noteret mig de bemærkninger og de ordvekslinger, der var om budgetreguleringskontoen for forsvaret på indeværende års finanslov.

Jeg synes ikke, det er rimeligt at sige, at nogen har snydt på vægten, men jeg vil på den anden side godt medgive, at når vi laver vores politiske håndværk, skal vi undgå løse ender og fortolkningstvistemuligheder som den, der her opstod. Det bør for os alle sammen være en erindring i de forhandlinger, vi nu går ind i, at vi ikke udsætter os selv for, at vi om et år på noget punkt kan komme tilbage og få en diskussion, hvor nogle føler, at deres forudsætninger og at ånden i den aftale, der blev lavet, var en anden end den, de har oplevet efterfølgende.

Jeg tror, jeg vil afslutte mine bemærkninger her med den lille betragtning til hr. Frank Aaen, som så for sig, at regeringen nu enøjet og entydigt lagde op til et bredt finanslovforlig, og at det skulle være udtryk for en form for masochisme, et ønske om at tage hensyn til spekulanterne på de internationale valuta- og pengemarkeder, at så enkelt forholder det sig ikke. Regeringen har aldrig lagt skjul på, at vi helst ser den gode tradition videreført, at så mange mandater som muligt står bag en finanslov, når den vedtages ved tredje behandling.

Men det er jo ikke ligegyldigt med indholdet. Regeringen møder, som det fremgår både af vores finanslovudspil, vores efterfølgende udspil om arbejdsmarkedet og uddannelsen og vores forhandlingsudspil om forsvaret, op med meget præcise forestillinger om, hvad vi mener er den rigtige løsning. Den vil vi selvfølgelig kæmpe for at samle tilslutning til.

Men det er også klart, at det, som vi lægger afgørende vægt på omkring arbejdsmarkeds- og uddannelsesinitiativerne, hvor vi jo har hørt megen, jeg synes også for skarp kritik fra den venstre fløj her i Folketinget, er, at der nu bliver taget de skridt, som er nødvendige, for at arbejdsmarkedet kan fungere tilstrækkelig smidigt til at levere de kvalificerede og motiverede medarbejdere, der skal udfylde de mange nye jobmuligheder, der vil vise sig.